

॥ श्रीसूक्तम् ॥

हिरण्यवर्णां हिरिणीं सुवर्णरजतस्रजाम्।
चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह॥१॥

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम्।
यस्यां हिरण्यं विन्देयं गामश्वं पुरुषानहम्॥२॥

अश्वपूर्वा रथमध्यां हस्तिनादप्रबोधिनीम्।
श्रियं देवीमुपह्वये श्रीमादेवीर्जुषताम्॥३॥

कां सोऽस्मितां हिरण्यप्राकारामार्द्रां ज्वलन्तीं तृतां तर्पयन्तीम्।
पद्मे स्थितां पद्मवर्णां तामिहोपह्वये श्रियम्॥४॥

चन्द्रां प्रभासां यशसा ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टामुदाराम्।
तां पद्मिनीमीं शरणमहं प्रपद्येऽलक्ष्मीर्मे नश्यतां त्वां वृणे॥५॥

आदित्यवर्णे तपसोऽधिजातो वनस्पतिस्तव वृक्षोऽथ बिल्वः।
तस्य फलानि तपसा नुदन्तु मायान्तरायाश्च बाह्या अलक्ष्मीः॥६॥

उपैतु मां देवसखः कीर्तिश्च मणिना सह।
प्रादुर्भूतोऽस्मि राष्ट्रेऽस्मिन् कीर्तिमृद्धिं ददातु मे॥७॥

क्षुत्पिपासामलां ज्येष्ठामलक्ष्मीं नाशयाम्यहम्।
अभूतिमसंमृद्धिं च सर्वां निर्णुद मे गृहात्॥८॥

गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीम्।
ईश्वरीं सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम्॥९॥

मन॑सः काम॒माकू॑तिं वा॒चः स॒त्यम॑शीमहि।
प॒शूनां रू॒पमन्न॑स्य॒ मयि॒ श्रीः श्र॑यतां॒ यशः॑॥१०॥

क॒र्दमे॑न प्र॒जाभू॑ता॒ मयि॒ सम्भ॑व क॒र्दम।
श्रियं॑ वा॒सय॑ मे कु॒ले मा॒तरं॑ प॒द्ममा॒लिनी॑म्॥११॥

आपः॑ सृजन्तु॒ स्निग्धा॒नि चि॒क्लीत॑ व॒स मे॒ गृहे।
नि च॑ दे॒वीं मा॒तरं॒ श्रियं॑ वा॒सय॑ मे कु॒ले॥१२॥

आ॒र्द्रा पु॒ष्करि॑णीं पु॒ष्टिं सु॒वर्णां॑ हैममा॒लिनी॑म्।
सूर्या॑ हि॒रण्म॑यीं ल॒क्ष्मीं॒ जात॑वेदो म॒ आव॑ह॥१३॥

आ॒र्द्रा यः॑ करि॑णीं य॒ष्टिं पि॒ङ्गलां॑ प॒द्ममा॒लिनी॑म्।
च॒न्द्रां हि॒रण्म॑यीं ल॒क्ष्मीं॒ जात॑वेदो म॒ आव॑ह॥१४॥

तां म॒ आव॑ह॒ जात॑वेदो ल॒क्ष्मीम॑न॒पगा॒मिनी॑म्।
यस्यां॑ हि॒रण्यं॒ प्रभू॑तं गा॒वो दा॒स्योऽश्वान्॑ वि॒न्देयं॒ पुरु॑षान॒हम्॥१५॥

म॒हादे॒व्यै च॑ वि॒द्महे॑ वि॒ष्णुप॒त्यै च॑ धीमहि।
तन्नो॑ लक्ष्मीः प्रचो॒दया॑त्॥